

Viltis

Kiek daug visko lieka nepasakyta, kiek daug vilties lieka širdyje, kol žvaigždės krenta, mes liekame čia, amžiname šaltyje. Paleisk praeiti, paleisti atminti, paleisk nerimą. Nesustok eik toliau, mylėk save. Tu vienintelis, nepamiršk ir nelygink. Nepasiduok ašaroms, nebijok gyventi - tai daro tave žmogumi.

Tavo akys, žvilgsnis, kažkam tai nemigos priežastis ir paprastų dalykų užmarštis. Tu matai savyje tik negandas ir slepi nuo pasaulio šypsena ir žiūri į save pažeista, vis bijodamas, vėl suklysti... Paleisk, paleisk. Išsilaisvink, džiauškis ir tikėk savimi, tegul šaukia pasaulio garsai - tavo mintys. Tu turi save. Tu vienintelis, prisimink visada, tiesiog leisk sau jausti.

Paleiskime paviršutinišką sielą

Ar susimąstei kokios iš tiesų yra žvaigždės? Be tamsos niekad nepamatysi. Niekas nežino iš tikrųjų, tik sapnuodami pasakoja teorijas, kaip aš.

Joms sunkiau ar ne? Krisdamos dega. Ar krisdamos jos išnyksta ir tuomet pavirsta žvaigždynu dalimi? Ar jos aukoja save dėl žvaigždyno? Ar jos nori daugiau nei egzistuoti? Ar perėjimas per kančias reiškia laimingas gyvenimas? Sudegti ir likti amžinoje laimėje būti žvaigždyne. Ar jų ugnis tai viltis? O kas tai žmonėms? Žvilgsnis, įžiebimas viltis? Svajoti? Sapnuoti? Ar tai kažkas didingesnio? Ar mes visi žvaigždės? Pasiklydusios kosmoso laukuose, kovojančios su atmosfera, bandančios įkvėpti paskutiniu neegzistuojančiu oru.

Džuljetos laiškas Romeo

Mylimasis,

tikiuosi, aš sutiksiu tave, nesvarbu, ar tai bus tik žvilgsnis, nesvarbu, ar tai būtų mano paskutinė diena.

Sutikti žmogų, kurio pasiilgau, labai svarbu. Tavo vardas su manimi amžinai iki paskutinio atodūσιο. Mėginu išreikšti jausmus nakčiai prisimindama, kai tu man pasakodavai meilės poemas po mėnulio šviesa. Stengiuosi išgirsti tave savo prisiminimuose, bandau suprasti nerišlius prisiminimus.

Kur tu esi?

Aš taip ilgai tavęs laukiau. Mėnuli, visata, visuma, atsakyk man, prašau.

Kur mano meilė po pasaulį didį klaidžioja?

Težydi mano laimė, kol žmonės ieško savęs, nykstu aš begalinėse mintyse apie tave.

Kodėl tu negrįžti?

Tai balta, tai juoda - matomumas, paprastumas.

Kur ta laimė?

Neįtikinamai paprastuose dalykuose įžvelgiu spindinčios žvaigždės kruopelytę. Aš tikiuosi, kad ir tu dabar žiūri į šias liepsnojančias žvaigždes, kaip ir aš, kas tai? Sutapimas? Ne, jausmas, kad kada nors pamatysiu tave. Debesys tai dulkėta, tolima ateitis. Spontaniškas požiūris į tai, kas neįmanoma. Sapnavau, kad susitiksimė, tu kažkur netoliese, aš tai žinau, aš tai jaučiu.

Užmerkiu akis – matau svajones,

nuleidžiu galvą – matau praeitį,

žiūriu į dangų – matau tave.

Šviesos begalinės – nenustos degti jausmai, amžinos paslaptys. Momentas, kai negalėsiu kalbėti, neįstengsiu žiūrėti, nes širdis sustos – tai patirsiu, kai pamatysiu tave. Kad ir kas benutiktų, svajosiu prieš miegą ir tikėsiu, kad svajonės taps realybe.

Eva Sadūnaitė, 3 c klasė